

леднитѣ галѣха самцитѣ по главата и гърдитѣ. Останалитѣ 2 женски подскачаха около тѣхъ и правѣха отчаяни смѣшни движения, отъ което се разбираше, че тѣ ревнуватъ. Неочаквано единъ отъ мжжкитѣ се подигна на задни крака, изсвири съ хобота си и се приготви да бѣга. Това ме накара да се прицеля въ челото му и да стрелямъ. Веднага следъ гърмежа азъ паднахъ проснатъ на земята. Какво ставаше съ Телеки, не можехъ да видя, защото цѣлото ми внимание бѣ обърнато къмъ слона, върху който стреляхъ. Чухъ само, че той бѣ изпразднилъ своята пушка. Видѣхъ, какъ слонътъ изчезна въ гората. Впуснахъ се следъ него, колкото ми краката държатъ. Прекосихъ най-напредъ единъ шубракъ, следъ това една полянка, въ края на която ми се мърна голѣмото тѣло на дивеча. Тъкмо когато се готвѣхъ да прекося шубрака, една грамадна глава се надвеси надъ менъ, не по далечъ отъ 2 метра. Дигнахъ несъзнателно пушката, безъ да се плицелвамъ и натиснахъ кондака вече съ увѣреностъ, че съ мене е всичко свършено. Облака отъ барутенъ димъ, който за нѣколко секунди ме скри, почувствувахъ като необикновенно щастие. Той скриваше поне ужасния погледъ на разяреното животно. Чакахъ съ отворени очи да бжде сразенъ отъ хобота, и следъ това смачканъ като червей отъ дебелитѣ крака на чудовището. Каква бѣше моята радостъ следъ нѣколко секунди, когато, едва прогледналъ, чухъ шумъ отъ падане на нѣщо тежко. Почувствувахъ, че има мъртъвъ слонъ предъ мене. Чакъ сега разбрахъ моето лекомислие. Азъ седѣхъ самъ съ моята жертва; а въ джеба ми нѣмаше ни единъ